

Arrest

nr. 117 948 van 30 januari 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn geweest in Tbilisi. U bent samenwonend en heeft twee minderjarige kinderen. Uw partner G. T. (...) (O.V.6.828.488) vroeg reeds op 16/11/2011 asiel aan in België. Zijn aanvraag werd op 19/06/2012 afgewezen door het Commissariaat-generaal. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 24/10/2012.

U verklaart dat uw problemen in Georgië geen verband houden met de problemen die uw partner heeft gekend. U geeft aan dat u Georgië heeft verlaten vanwege de problemen die u ondervond nadat u Getuige van Jehova werd.

In 2010 besloot u zich meer te informeren over de leer van de Getuigen van Jehova en werd u één van hen. U was voordien christen orthodox. Vanwege deze bekering raakte u in conflict met uw familie en schoonfamilie. Uw ouders aanvaardden deze bekering niet en wilden dat u terugkeerde naar de christen orthodoxie. U werd door hen, en vervolgens door uw brede familiekring, verstoten.

Daar bleef het echter niet bij. U verklaart dat sinds 2010 de politie meermaals naar uw woning was gekomen om u onder druk te zetten om uw nieuwe geloof af te zweren. U gaat ervan uit dat de politie door uw ouders was gecontacteerd - en mogelijk door hen was omgekocht- om u problemen te veroorzaken. De politie bedreigde u verbaal, sloeg een keer een raam van uw woning stuk en hield u altijd in de gaten. Ze wilde dat de eigenaar van de woning u vanwege deze problemen op straat zou zetten. Hetgeen zou betekenen dat u nergens anders terecht kon. U had in het verleden immers veel geld geleend aan deze eigenaar en dat geld was door hem nog niet terugbetaald. In ruil daarvan liet hij u verblijven in de woning.

U verklaarde daarnaast dat 's nachts onbekenden stenen naar jullie ramen hadden gegooid en dat uw kinderen op school werden gepest vanwege uw religie.

Vanwege deze situatie wou u het land verlaten. Na aandringen bij de eigenaar van uw woning betaalde deze het verschuldigde bedrag terug en kon u vertrekken. Op 28/11/2012 vloog u, samen met uw kinderen, vanuit Tbilisi naar Minsk. Daarna reisde u met de trein verder naar Polen. U vroeg er, volgens uw verklaring, geen asiel aan maar bekwam toch toegang tot het grondgebied. U verbleef slechts enkele dagen in Polen. U reisde met een taxi verder naar België om er uw partner te vervoegen. Op 04/12/2012 kwam u aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagde uw relaas aannemelijk te maken. Zo werden er significante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Daarbij aansluitend werd geconstateerd dat uw kennis over de Getuigen van Jehova uitermate beperkt is en dat u weinig engagement vertoont ten aanzien van deze geloofsovertuiging.

In concreto werd vooraleerst vastgesteld dat u uw bekering, tijdens uw opeenvolgende verklaringen, op verschillende momenten in de tijd plaatste. Zo beweerde u voor het Commissariaat-generaal meermaals dat u reeds in 2010 Getuige van Jehova was geworden. Daarbij zouden uw problemen met uw familie én met de politie nog in datzelfde jaar begonnen zijn (CGVS p.2, 6-7). Welnu, in de voorafgaande vragenlijst van het Commissariaat-generaal liet u eerder optekenen dat u slechts drie à vier maanden voor uw vertrek uit Georgië Getuige van Jehova was geworden. Deze bewering ontkracht met andere woorden grotendeels het relaas dat u heden brengt. U werd hierop gewezen en beweerde dat u zich niet kan herinneren dat u eerder iets dergelijks heeft verklaard. U beweerde dat u destijds misschien een vergissing had gemaakt (CGVS p.13). Wat dit betreft moet worden opgemerkt dat deze bewering in de vragenlijst niet op een detail slaat maar op het wezen van uw relaas. Daarenboven handtekende u de verklaringen, opgenomen in de vragenlijst, als zijnde waarheidsgetrouw. Aldus volstaat uw suggestie dat het om een vergissing gaat niet.

Daarnaast werd een tweede belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw huidige verklaringen en degenen opgenomen in de vragenlijst. Zo beweerde u heden dat u vooral problemen kende vanwege de politie, mogelijk op aangeven van uw ouders (CGVS p.6-9,13). Bij het invullen van de vragenlijst maakte u echter geen enkele melding van deze problemen en ontkende u zelfs dat u problemen kende met de autoriteiten. U werd ook hierop gewezen. U beweerde vervolgens dat men u eerder niet had laten vertellen over uw problemen omdat u tijdens het tweede gesprek de kans zou krijgen om over uw problemen te spreken. Aangezien deze vragenlijst niettemin de belangrijkste feiten dient te bevatten, zij het dan bondig, kan deze verklaring niet weerhouden worden. Er wordt bovendien nogmaals op gewezen dat u in deze vragenlijst expliciet ontkende dat u problemen met de autoriteiten heeft ondervonden.

Deze twee tegenstrijdigheden slaan op de kern van uw relaas en ondermijnen de geloofwaardigheid ervan dan ook op ernstige wijze.

Bijkomend werd vastgesteld dat uw kennis over de Getuigen van Jehova uitermate gebrekkig is. Zo bleek u niet te weten vanwaar de benaming "Getuigen van Jehova" komt, wat "de Wachttorens" is en vanwaar de deur-aan-deurpredikingen komen (CGVS p.11-12). Zoals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd verwijst de benaming "Getuigen van Jehova" naar passages in de Bijbel. "De Wachttorens" is daarbij een van de belangrijkste publicaties van de "Getuigen van Jehova". De deur-aan-deurpredikingen verwijzen eveneens naar passages in de Bijbel, alsook naar de handelingen van de eerste christenen.

Daarnaast werden u een aantal stellingen voorgelegd waarvan u gevraagd werd of zij door Getuigen van Jehova worden gedeeld (CGVS p.13). U kon op geen enkele stelling een bevredigend antwoord

geven. Enkele van uw beweringen (dat Christus aan een kruis stierf en dat de Aarde zal vernietigd en ontvolkt worden) druisen daarbij in tegen de leer van de Getuigen van Jehova.

Aangezien u, volgens uw huidige verklaringen, reeds sinds 2010 Getuige van Jehova bent en u regelmatig in contact stond met volgelingen (zie infra) dient geoordeeld te worden dat deze gebrekkige kennis onaannemelijk is.

Daarbij wordt vastgesteld dat u, tijdens uw verblijf in België (sinds 04/12/2012), geen activiteiten heeft ontplooid als Getuige van Jehova. U verklaarde dat u de wens heeft dat te doen maar dat u niet weet waarheen u zich moet richten. U verzocht daarbij het Commissariaat-generaal om contactgegevens en informatie over, zoals u het noemde, "deze sekte" aan u door te geven (CGVS p.12). Gezien de alomtegenwoordigheid van en de laagdrempelige toegang tot moderne communicatiemiddelen als internet, gezien het reeds lange verblijf in België en gezien de wens die u reeds in Georgië had om aan bijeenkomsten van de Getuigen van Jehova deel te nemen, maar er daar noodgedwongen van verstoken zou zijn geweest, is het niet aannemelijk dat u hiertoe nog geen demarches zou hebben ondernomen sinds uw aankomst in België, indien u werkelijk dit geloof aanhangt.

Uw gebrek aan engagement alsook uw uiterst beperkte kennis van de Getuigen van Jehova wijzen bijkomend op de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, en meer bepaald op de vraag welke de belangrijkste publicaties zijn van de Getuigen van Jehova, legde u een aantal brochures voor uitgaande van de Getuigen van Jehova. De vaststelling dat u over deze brochures beschikt wijst er echter niet automatisch op dat u zelf Getuige van Jehova bent. Er werd hierbij vastgesteld dat u geen namen van publicaties kon geven, ook al werd u hiernaar meermaals gevraagd. U gaf enkel informatie over de inhoud van de brochures (CGVS p.11-12). Na afloop van uw gehoor werd hierbij vastgesteld dat een van de brochures een "Wachtoren" is., waarvan u eerder aangaf niet te weten wat het is. Deze vaststelling wijst erop dat u de informatie waarover u beschikt niet aandachtig heeft doorgenomen.

Op basis van dit alles dient te worden vastgesteld dat uw relaas ongeloofwaardig is. U vermeldde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u last heeft van hoofdpijn en stress. U beweerde dat u sinds de aanvang van uw problemen in 2010 last heeft van hoofdpijn, stress en angst. Om deze redenen zou u in Georgië een neuropsycholoog geraadpleegd hebben. U verklaarde dat u destijds ook medicatie heeft genomen tegen deze klachten. Er werd u gevraagd of u hiervan bewijzen (medische attesten) heeft. U verklaarde dat u deze niet in België heeft (CGVS p.8). U beweerde daarbij reeds eerder dat u geen documenten vanuit Georgië kan bekomen (CGVS p.4). U werd vervolgens gevraagd of u ook in België, waar u reeds sinds 04/12/2012 verblijft, in behandeling bent voor deze klachten. U ontkende dit. U uitte weliswaar de wens een afspraak te maken bij een psycholoog. U ontkende eveneens dat u in België medicatie had genomen tegen deze klachten (CGVS p.8). Dit laatste doet afbreuk aan de ernst van uw klachten. Daarbij wordt opgemerkt dat u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch voor het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat u cognitief niet in staat zou zijn om uw relaas uiteen te zetten. Bovendien wordt geconstateerd dat de opgemerkte tegenstrijdigheden en de vaststellingen omtrent uw beperkte kennis van/ engagement voor de Getuigen van Jehova manifest zijn. Deze klachten, die overigens niet werden gestaafd door een medisch bewijs, weten om deze redenen uw geloofwaardigheid dan ook niet te herstellen.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U legde buiten de aangehaalde brochures geen documenten voor op het Commissariaat-generaal. Uit het administratief dossier blijkt dat u eerder, voor de Dienst Vreemdelingenzaken, uw Georgische identiteitskaart en een kopie van de geboorteaktes van uw kinderen had aangebracht. Wat deze documenten betreft dient te worden gesteld dat zij geen informatie bevatten over de problemen die u in Georgië zou hebben gekend en dat zij derhalve niet bij machte zijn deze beslissing te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 23 *juncto* artikel 191 van de Grondwet, van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende

de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het “*beginsel van behoorlijk bestuur*”. Verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een “*manifeste appreciatievergissing*”.

2.2.1. De Raad merkt op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Waar verzoekende partij de schending opwerpt van het beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “*beginsel van behoorlijk bestuur*” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Daarnaast wijst de Raad erop dat artikel 149 van de Grondwet geen toepassing vindt op administratieve beslissingen en bijgevolg niet dienstig kan worden opgeworpen (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert (zie ook punt 2.2.11.).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.4.1. Betreffende de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, geeft verzoekende partij aan te volharden in de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Hetgeen genoteerd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken stemt niet overeen met wat zij destijds aldaar heeft verklaard, onderstreept verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt dat het merendeel van de kandidaat-vluchtelingen aangeeft dat zij tijdens het gehoor bij de DVZ niet vrijuit kunnen spreken en dat zij hun verklaringen niet kunnen verduidelijken, doch dat hen herhaaldelijk gewezen wordt op het feit dat ze kort en samenvattend hun relaas moeten doen en dat ze naderhand op het Commissariaat-generaal de tijd zullen krijgen om hun relaas gedetailleerd en genuanceerd te vertellen. Verzoekende partij geeft aan dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat men haar op de Dienst Vreemdelingenzaken niet liet spreken over haar problemen en dat haar werd verteld dat zij tijdens haar tweede gehoor de mogelijkheid zou hebben om over haar problemen te spreken. Hierdoor minimaliseert de Dienst Vreemdelingenzaken het belang van het gehoor bij hun diensten en heeft dit tot gevolg dat veel kandidaat-vluchtelingen, vaak net aangekomen in België na een lange, vermoeiende reis, onvoldoende aandacht aan dit gehoor besteden en er te weinig op aandringen om rechtzettingen of nuances te laten noteren. Verzoekende partij wijst er ook nog op dat een gehoor afgelegd in haastige omstandigheden onvermijdelijk tot fouten leidt.

Verder haalt verzoekende partij aan dat de grote meerderheid van de kandidaat-vluchtelingen voor hun gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nog geen toegang hebben gehad tot juridische bijstand. Ook mogen zij tijdens dit gehoor zelf niet worden bijgestaan door een advocaat. De vraag rijst dan ook of een dergelijke gang van zaken een schending inhoudt van artikel 23 *juncto* artikel 191 van de Grondwet.

Verzoekende partij besluit dat de waarde die aan de ingevulde vragenlijst wordt gehecht, disproportioneel hoog is, gelet op het gebrek aan juridische bijstand alvorens deze lijst wordt ingevuld en dat deze vragenlijst dan ook hoogstens als een intern werkdocument kan worden beschouwd.

Betreft de tegenstrijdigheid over het moment waarop verzoekende partij lid is geworden van de Getuigen van Jehova, verduidelijkt verzoekende partij dat de duur van drie à vier maanden de tijdsperiode is tussen enerzijds haar aansluiting bij de Getuigen van Jehova en anderzijds het moment waarop haar familie dit te weten kwam. De drie à vier maanden waarvan sprake is in de vragenlijst werd dus verkeerdelijk gekoppeld aan het moment waarop zij lid is geworden, aldus verzoekende partij.

Aangaande het feit dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ontkend problemen te hebben gehad met haar autoriteiten, betoogt verzoekende partij dat dit slechts een aanvulling betreft. Verzoekende partij heeft immers hoofdzakelijk problemen gekend met haar familie, hetgeen zij bij het invullen van de vragenlijst, in beknopte versie, heeft verteld. Het is haar familie die de politiediensten heeft omgekocht om haar verder lastig te vallen. Nogmaals geeft verzoekende partij aan dat zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans heeft gekregen om hier verder over uit te weiden.

2.2.4.2. Inzake de opmerking van verzoekende partij aangaande het gebrek aan bijstand door een raadsman voorafgaand aan en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een asielzoeker op DVZ zijn verklaring aflegt. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 23 van de Grondwet, dat het recht op juridische bijstand waarborgt, *juncto* artikel 191 van de Grondwet, dat bepaalt dat iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt de bescherming geniet verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen, wijst de Raad erop dat de economische en sociale rechten vervat in artikel 23 van de Grondwet geen directe werking hebben en derhalve niet voor de rechter kunnen worden afgedwongen louter op grond van hun inschrijving in de Grondwet (RvS 3 juli 1995, nr. 54.196). Verder duidt de Raad erop dat bij aanvang van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p. 1). Verzoekende partij was derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voren te brengen en haar bewering dat zij het belang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben onderschat, waardoor zij onvoldoende aandacht aan het interview besteedde en er weinig op aandrong om rechtzettingen of nuances te laten noteren, kan dan ook niet overtuigen. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman.

Aangaande de argumentatie dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer haastig is verlopen en dat verzoekende partij er niet de kans zou hebben gekregen om haar problemen op een gedetailleerde en genuanceerde wijze weer te geven omdat zij dit later zou kunnen doen tijdens haar tweede gehoor, waardoor er onvermijdelijk fouten in haar verklaringen zijn geslopen en deze vragenlijst dan ook niet zou kunnen worden gebruikt om de geloofwaardigheid van haar verklaringen na te gaan, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 12). Dit geldt des te meer voor de elementen die behoren tot de kern van haar asielproblematiek. Waar verzoekende partij argumenteert dat zij in de eerste plaats

problemen had met haar familie, die de politiediensten hadden ingeschakeld om haar onder druk te zetten, en dat het feit dat zij problemen ondervond met de politie derhalve als een aanvulling dient te worden beschouwd op haar verklaringen, ziet de Raad niet in hoe dergelijk gegeven als een aanvulling kan worden beschouwd. Immers, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoekende partij zelf uitdrukkelijk aangegeven dat zij vooral problemen ondervond met de politie (*“U zei heden ook dat de politie- verbeter me als ik dat verkeerd zie- u de meeste probs gaf? ja, ze gaven me geen kans er normaal te leven. Als ik geen probs had vanwege hen zou ik de meetings bezoeken en een normaal leven leiden.”*, administratief dossier, stuk 4, p. 13). Bovendien heeft zij dan nog bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk ontkend problemen te hebben gehad met de autoriteiten/politie (administratief dossier, stuk 12, vraag 3.8). Verzoekende partij heeft dienaangaande eveneens aangegeven dat zij niet de kans heeft gekregen tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken hier verder over uit te weiden. Er dient echter te worden vastgesteld dat nergens uit deze vragenlijst kan worden afgeleid dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten. Ook werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd, enkel werd er meermaals op aangedrongen te vertellen waarom precies zij haar land heeft verlaten en naar België is gekomen. Op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Georgisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 12, p. 4). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview de essentie – waaronder het feit dat zij voornamelijk problemen had met de politie, die haar voortdurend lastig viel en in de gaten hield – van haar asielrelaas uiteen te zetten. De argumentatie van verzoekende partij kan door de Raad dan ook niet worden bijgetreden.

Waar verzoekende partij nog ter vergoelijking aanhaalt dat de drie à vier maanden waarvan sprake is in de vragenlijst verkeerdelijk werd gekoppeld aan het moment waarop zij lid is geworden van de Getuigen van Jehova, stelt de Raad evenwel vast dat in de vragenlijst nochtans het volgende staat: *“Sinds wanneer ging u bij de getuige van Jehova. Sinds 3 à 4 maanden voor mijn vertrek uit mijn land.”* (administratief dossier, stuk 12, p. 2). Het verweer dat er sprake zou zijn van een vergissing, kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat de kennis die verzoekende partij aan de dag kon leggen met betrekking tot de Getuigen van Jehova uiterst gebrekkig is, merkt verzoekende partij allereerst op dat zij werd opgevoed binnen een relatief religieuze orthodox christelijke familie en dat deze opvoeding niet zomaar kan worden uitgewist.

Ten tweede duidt verzoekende partij erop dat zij pas sinds 2010 in aanraking kwam met de Getuigen van Jehova en dat zij pas sindsdien poogt om haar deze leer eigen te maken. Zij heeft tijdens haar gehoor te kennen gegeven dat zij nog een leerling was. Voor dit leerproces heeft zij tijd nodig. Bovendien was zij in Georgië niet in de mogelijkheid om naar bijeenkomsten buitenshuis te gaan.

Ten derde oppert verzoekende partij dat verwerende partij bij deze beoordeling geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden waarin zij de laatste jaren heeft geleefd, dewelke een niet te negeren negatieve invloed hebben gehad op de uitgebreidheid van de kennis die zij heeft kunnen opdoen over de Getuigen van Jehova.

Tot slot wijst verzoekende partij er nog op dat verwerende partij zich concentreert op de zaken die zij niet weet maar dat zij geen rekening heeft gehouden met de correcte informatie die zij wel heeft opgegeven.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij werd opgevoed binnen een relatief religieuze orthodox christelijke familie en dat men deze achtergrond niet zomaar snel kan uitwissen, ziet de Raad niet in hoe deze bemerking als verschoningsgrond kan dienen voor de vaststelling dat zij een zeer gebrekkige kennis blijkt te hebben over de nieuwe religie waartoe zij zich heeft bekeerd. Uit haar verklaringen blijkt immers dat het een zeer bewuste keuze is geweest om zich aan te sluiten bij Jehova's Getuigen en dat zij vanaf 2010 niet meer naar de kerk ging en geen orthodox christelijke activiteiten meer heeft verricht, hetgeen leidde tot een breuk met haar familie (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Er kan dan ook van verzoekende partij verwacht worden dat zij zich terdege zou hebben geïnformeerd over de nieuwe religie bij dewelke zij zich zou hebben aangesloten.

Betreft de argumentatie dat zij nog maar een leerling was, dat zij zich pas sinds 2010 heeft aangesloten bij de Getuigen van Jehova, dat zij niet in de mogelijkheid verkeerde om naar bijeenkomsten te gaan en dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden waarin zij de laatste jaren heeft geleefd en die een invloed hebben gehad op haar 'leermogelijkheden', bemerkt de Raad dat tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal het volgende werd gezegd:

"Hoeveel meetings waren er bij uw thuis? eens per week. ze wilden vaker komen maar ik zei dat het onmogelijk was. Ik vertelde hen de situatie.

Wie kwam er naar uw huis? GvJ – die leden waren.

(...)

Waar ging u heen om geïnformeerd te worden over de religie?

Het was in parken en op pleinen dat ik info kreeg." (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Uit deze verklaringen blijkt dat, hoewel verzoekende partij niet zou hebben kunnen deelnemen aan de bijeenkomsten die drie maal per week werden georganiseerd (administratief dossier, stuk 4, p. 12), zij wel, sinds 2010, wekelijks bezoek kreeg van enkele leden van de Getuigen van Jehova om haar informatie te geven over deze religie. Het komt volgens de Raad dan ook totaal ongeloofwaardig over dat verzoekende partij niet eens kon zeggen vanwaar de benaming "Getuigen van Jehova" vandaan komt, wat de "Wachttorens" is – terwijl verzoekende partij dan nog zelf een brochure in handen had tijdens het gehoor die een "Wachttorens" bleek te zijn, zie hiervoor punt 2.2.6.2. – vanwaar de deur-aan-deurpredikingen komen en dat zij op geen enkele stelling aangaande de Getuigen van Jehova die haar werd voorgelegd een bevredigend antwoord kon geven. Van iemand die een dergelijk belangrijke levenskeuze maakt, die ertoe heeft geleid dat haar familie zelfs geen contact met haar wou hebben en dat zij, op aansturen van haar familie, op zeer regelmatige wijze zou zijn lastiggevallen door de politie, waardoor zij uiteindelijk heeft besloten haar land van herkomst te verlaten, kan toch wel worden verwacht dat zij minstens een basiskennis aan de dag zou kunnen leggen over de nieuwe religie die zij beweert aan te hangen. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij zelf heeft aangegeven een wekelijks contact te hebben onderhouden in Georgië met leden van de Getuigen van Jehova. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat deze vaststellingen dan ook nog eens dienen te worden samen gelezen met de ernstige tegenstrijdigheden die verzoekende partij aangaande haar geloof en haar problemen heeft afgelegd en met de vaststelling dat zij gedurende de tijd dat zij al in België verblijft geen enkele inspanning heeft verricht om contact te zoeken met de Getuigen van Jehova.

Daar waar verzoekende partij nog aanstipt dat verwerende partij zich concentreert op de zaken die zij niet weet, zonder rekening te houden met de correcte informatie die zij heeft kunnen geven over de Getuigen van Jehova, wijst de Raad er nogmaals op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij niet eens in staat bleek te zijn om correcte informatie te geven over de basiselementen van de nieuwe religie waartoe zij zich zou hebben bekeerd, hetgeen op zeer ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij stelt dat haar wordt verweten enerzijds niet te weten wat de "Wachttorens" is, terwijl zij anderzijds een "Wachttorens" als stavingstuk heeft voorgelegd. Verwerende partij concludeert hieruit volgens haar ten onrechte dat zij de informatie waarover zij beschikt niet aandachtig heeft doorgenomen. Zij vindt dat deze conclusie te verregaand is en dat uit deze vaststelling enkel kan worden afgeleid dat zij geen aandacht heeft besteed aan de titel van de brochure. Zij wijst erop dat zij de inhoud van de brochure, waarover trouwens geen vragen werden gesteld, wel degelijk heeft doorgenomen.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij tweemaal werd gevraagd wat de namen zijn van de uitgaven van de Getuigen van Jehova, dat haar vervolgens werd gevraagd wat de belangrijkste publicatie is van de Getuigen van Jehova, of zij ooit heeft gehoord van de "Wachttorens" en of zij weet wat dit is (administratief dossier, stuk 4, p. 12). Uit de antwoorden die verzoekende partij op deze vragen heeft gegeven, blijkt onomstotelijk dat zij werkelijk geen flauw benul heeft over de "Wachttorens", nochtans een van de belangrijkste publicaties van de Getuigen van Jehova, zo blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, en dat zij ook niet eens namen kon geven van publicaties. Uit de vaststelling dat verzoekende partij dan wel een brochure heeft bijgebracht die, bij nader inzien, een "Wachttorens" is, kan worden afgeleid dat verzoekende partij niet enkel totaal onwetend is over deze publicatie, maar dat zij zich dan ook nog eens niet de moeite heeft getroost om de brochures die zij zelf heeft voorgelegd ter staving van haar relaas, grondig door te nemen. Dat verzoekende partij wel de inhoud van deze brochure zou hebben bestudeerd maar geen enkele aandacht zou hebben besteed aan de, nochtans opvallende en duidelijke titel (administratief dossier, stuk 8, deel 3), betreft een argument dat niet ernstig kan worden genomen. Het motief in kwestie wordt dan ook zonder meer gehandhaafd.

2.2.7.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in België geen activiteiten heeft ontplooid als Jehova's Getuige, voert verzoekende partij aan dat verwerende partij opnieuw haar persoonlijke omstandigheden negeert, die nochtans de oorzaak zijn van het feit dat zij tot op heden nog niet actief is geweest als Jehova's Getuige. Hierbij licht verzoekende partij toe dat haar echtgenoot niet op correcte wijze werd behandeld in België voor diens hepatitis-aandoening en in coma belandde. Zij heeft dit ook aangegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Verder wijst verzoekende partij erop dat zij ook psychologische problemen heeft, waarvoor zij in het verleden medicatie heeft gekregen.

Haar persoonlijke (medische) problemen en het feit dat zij niet precies weet waar zij zich kan voegen bij de Getuigen van Jehova, bij wie er daarenboven een taalbarrière zal zijn, hebben ertoe geleid dat zij tot op heden nog geen activiteiten bij de Getuigen van Jehova heeft kunnen ontplooiën, hoewel zij dit wel wenst.

2.2.7.2. De Raad is van oordeel dat het voor verzoekende partij niet opgaat te verwijzen naar de medische toestand van haar partner en naar haar eigen psychologische problemen (angst, stress, hoofdpijn) teneinde goed te praten dat zij gedurende al de tijd dat zij in België is verbleven nog geen enkel initiatief heeft ondernomen om hier actief te zijn bij de Getuigen van Jehova, terwijl zij tijdens haar gehoor nochtans duidelijk te kennen heeft gegeven dat zij reeds in Georgië, sinds 2010, de wens had om aan bijeenkomsten van de Getuigen van Jehova deel te nemen maar dat zij dit toen te riskant vond en zij ervan overtuigd was dat deze religie, die zijzelf dan weer een 'sekte' noemt, haar leven zou verbeteren en haar een betere toekomst zou geven (administratief dossier, stuk 4, p. 9 en 12). Toen verzoekende partij hierover ondervraagd werd op het Commissariaat-generaal, heeft zij immers enkel het volgende verklaard: *"Ik ben hier een jaar maar ben nog niet actief – ik weet niet waarheen ik moet gaan maar heb de wens om dat te doen. Als u het adres kan geven? (...) Wie kan ik informeren? Hoe kan ik info vinden over deze sekte?"* (administratief dossier, stuk 4, p. 12). De verwijzing naar haar moeilijke persoonlijke problemen, waar verwerende partij geen rekening mee zou hebben gehouden, en naar eventuele taalbarrières die zouden opduiken, wordt dan ook als een *post-factum*-verklaring beschouwd door de Raad.

Betreft het excuus dat verzoekende partij niet weet hoe zij de Getuigen van Jehova kan contacteren in België, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing reeds heeft opgemerkt dat dit argument, gelet op de alomtegenwoordigheid van en de laagdrempelige toegang tot moderne communicatiemiddelen als internet, het lange verblijf van verzoekende partij in België en het feit dat verzoekende partij reeds in Georgië wenste deel te nemen aan de bijeenkomsten van de Getuigen van Jehova, niet aannemelijk is. Dit geldt des te meer nu uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekende partij nog steeds niet de nodige demarches heeft ondernomen om zich aan te sluiten bij de geloofsgemeenschap waar zij zo graag bij zou willen horen. Dergelijke vaststelling ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.8.1. Verzoekende partij legt uit dat zij nog maar een relatief korte periode in België verblijft en dat er zich binnen haar gezin ernstige medische problemen hebben gesteld. Zo wijst verzoekende partij er nogmaals op dat het leven van haar partner aan een zijden draadje heeft gehangen en dat ook bij haar, naast haar psychologische problemen, hepatitis B en C werd vastgesteld. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat deze omstandigheden belangrijk zijn om haar levensomstandigheden te kunnen schetsen en om de vele problemen die zij heeft gekend duidelijk te kunnen maken. Bij de beoordeling van iemands kennis of iemands gedrag is het immers uitermate van belang om te weten wat die betreffende persoon bezig houdt en wat bijgevolg de achterliggende verklaring kan zijn voor de vastgestelde vermeende gebrekkige kennis en vermeende nalatigheden.

Verder verwijst verzoekende partij naar en citeert zij een passage uit het *"gehoorhandvest"* van het Commissariaat-generaal (bijlage 3 bij het verzoekschrift), volgens hetwelk de interviewer bij het stellen van vragen rekening dient te houden met de persoonlijke situatie van de kandidaat-vluchteling, hetgeen volgens verzoekende partij uiteraard met zich meebrengt dat verwerende partij rekening dient te houden met de persoonlijke situatie van de kandidaat-vluchteling bij de besluitvorming.

2.2.8.2. De Raad is van oordeel dat dienaangaande grotendeels kan worden verwezen naar hetgeen reeds werd uiteengezet in punt 2.2.5.2. en 2.2.7.2., waarin reeds werd gemotiveerd waarom de door verzoekende partij aangehaalde persoonlijke (en medische) omstandigheden niet als verschoningsgrond kunnen worden aanvaard voor het feit dat zij een uiterst gebrekkige kennis aan de dag heeft gelegd met betrekking tot de Getuigen van Jehova en zij sinds haar verblijf in België nog steeds geen contact heeft gezocht met deze geloofsgemeenschap. Verder wijst de Raad erop dat in de

bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom haar medische klachten – hoofdpijn en stress – de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kunnen herstellen. Verzoekende partij heeft thans ook geen medische/psychologische attesten bijgebracht waaruit kan worden afgeleid dat haar cognitief geheugen dermate aangetast zou zijn geweest waardoor zij niet in staat was om te worden gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken/het Commissariaat-generaal. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de inhoud van de vragenlijst/het gehoorverslag. Haar psychologische en medische problemen kunnen derhalve geen ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.9.1. Betreft het besluit dat verzoekende partij geen documenten heeft neergelegd die de door verwerende partij gedane vaststellingen kunnen wijzigen, oppert verzoekende partij dat de brochures die zij heeft neergelegd over de Getuigen van Jehova minstens aantonen dat zij zich voor dit geloof heeft opengesteld. Het feit dat zij net deze documenten heeft meegenomen bij haar vlucht uit Georgië, toont aan dat zij hier veel waarde aan hecht. Zij is dan ook de mening toegedaan dat deze documenten als begin van bewijs van haar bekering dienen te worden aanvaard.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing reeds heeft opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekende partij over deze brochures beschikt, er niet automatisch op wijst dat zij zelf een Getuige van Jehova is. Bovendien blijkt – zoals eerder in onderhavig arrest werd besproken – dat verzoekende partij niet eens de moeite heeft genomen om deze brochures grondig door te nemen, aangezien een van de brochures een “Wachttorens” blijkt te zijn en zij meerdere malen te kennen heeft gegeven dat zij niet weet wat dit is. Bovendien blijkt dat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het tijdstip waarop zij zich heeft bekeerd tot de Getuigen van Jehova en de problemen die zij hierdoor zou hebben meegemaakt, dat zij zeer weinig correcte informatie kon geven over deze religie en dat zij geen enkel initiatief heeft genomen om in België naar de bijeenkomsten van de Getuigen van Jehova te gaan. Haar argument dat het feit dat zij uitgerekend deze brochures heeft meegenomen toen zij is gevlucht uit Georgië, erop wijst dat zij hier veel waarde aan hecht en dat zij zich voor dit geloof heeft opengesteld, waardoor deze documenten dan ook als begin van bewijs dienen te worden beschouwd van haar bewering dat zij zich wel degelijk bij deze geloofsgemeenschap heeft aangesloten, kan, gelet op het voorgaande, dan ook helemaal niet door de Raad worden bijgetreden.

2.2.10. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot de Getuigen van Jehova en de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend in Georgië, waardoor zij uiteindelijk haar land van herkomst is moeten ontvluchten, geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij in haar motivering niet aangeeft waarop zij zich baseert om te concluderen dat haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.13. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een overlijdensakte en een akte van teraardebestelling van haar kind overleden in december 2013 neerlegt, zonder enige verdere toelichting, wijst de Raad erop dat deze stukken om evidente reden geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT